

ANNA GAVALDA

Billie

Traducció de Maria Llopis Freixas

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Billie*
© le dilettante, 2013

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: gener del 2014

© de la traducció: Maria Llopis Freixas, 2014

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Aragó, 390, 08013 - Barcelona
Impress a Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 28.438-2013
ISBN: 978-84-297-7275-3

als clandestins,

Ens vam mirar malament. Ell, perquè devia pensar que tot plegat era culpa meva, i jo, perquè aquella no era una raó per mirar-me així. He fet tantes bestieses des que ens coneixem, i ell se n'ha aprofitat tant, i s'ha divertit tant a costa meva, que em semblava mesquí per part seva que justament em retragués això només perquè havia d'acabar malament...

Merda, com ho podia saber?

Jo plorava.

—Què passa? Que tens remordiments? —va murmurar aclucant els ulls—. I ara... Que beneit... Remordiments, tu...

Estava tan cansat que no tenia prou forces per enfadar-se amb mi fins al final. I a més, no servia de res. Estàvem d'acord que jo, de remordiments... Ni tan sols sé com s'escriu aquesta paraula...

Érem al fons d'una esclotxa o de no sé què geogràficament d'allò més empipador... Una mena de... de talús al parc nacional de les Cevenes on no hi havia cobertura de mòbil, on no s'hi veia ni la cua d'un xai —i encara

menys d'un pastor— i on ningú ens trobaria mai. Jo tenia el braç destrossat, però encara el podia bellugar, mentre que ell era evident que s'havia quedat a bocins.

Sempre he sabut que era valent però, en aquell moment, realment em donava una lliçó.

Una altra...

Estava estirat de panxa enlaire. Primer, vaig intentar fer-li un coixí amb les meves vambes, però quan vaig veure que gairebé es desmaiava en aixecar-li el cap, el vaig tornar a deixar i no el vaig tocar més. Va ser l'únic moment en què va dir bestieses, es pensava que tenia la medulla partida i estava tan espantat davant la idea de convertir-se en intocable que durant hores em va donar la tabarra perquè el deixés en aquell forat o que el rematés.

Bé. Com que no tenia res a mà per liquidar-lo neta-ment, vam jugar a metges.

Malauradament, no ens havíem conegut prou aviat, tots dos, per jugar-hi d'amagat, però segur que no hauríem estat els últims a la sala d'espera... El va divertir que l'hi recordés, i em va anar bé perquè, tant si era en aquell infern o a l'altre barri, era tot el que em volia endur: petits somriures avortats i arrencats com aquell.

La resta, francament, es podia quedar a la consigna...

El vaig pessigar per tot el cos i cada vegada més fort. Quan es queixava, em sentia satisfeta. Era la prova que el cervell li rutllava i que no hauria d'empènyer la seva

cadira de rodes fins a Saint-Pierre. Si no, cap problema, estava preparada per esbotzar-li el crani. L'estimava prou.

—Bé, sembla que tot funciona... No fas més que xisclar; això vol dir que estàs bé, no? Crec que, a més de la cama, t'has trencat el maluc o la pelvis. Bé, alguna cosa d'aquesta zona...

—Mmmm...

No semblava gaire convençut. Alguna cosa l'empipava. Em sembla que jo no resultava gaire creïble sense la bata blanca i el daixonses al voltant del coll. Mirava el cel arrufant les celles i pronunciava el seu típic reguitzell de renecs.

Ja li coneixia aquell posat, de fet li coneixia tots els posats, i vaig entendre que calia tenir pebrots.

Aquesta era la paraula...

—Ehhhh, Francky, ehhh... estic al·lucinant, no m'ho puc creure. Vols que et grapegi per fer-te un reconeixement?

—...

—Sí?

Jo ja veia prou que feia tots els esforços possibles per mantenir el posat de moribund, però per a mi el problema no era una qüestió de conveniències. Més aviat d'eficàcia. La situació era greu i no podia córrer el risc de deixar-lo morir només perquè no era el seu tipus...

—Daixò... No és que no ho vulgui, eh? Però, escolta...

Jo mateixa em recordava en Jack Lemmon a l'última

escena de *Ningú no és perfecte*. Com ell, m'estava quedant sense arguments i m'havia d'empescar el que fos per deixar de sentir-me tan malament:

—Sóc una noia, Franck...

I, ja ho veieu..., si estigués fent una conferència molt profunda sobre l'Amistat, amb una imatge de la secció transversal, esquemes, diapositives, ampolletes d'aigua i tota la pesca per explicar d'on venia, de quina matèria estava feta i com desconfiar de les falsificacions, demanaria que aturessin la imatge i amb el meu punter de profe assenyalaria la seva rèplica.

Aquelles tres paraules malaltisses i xiroies murmurades amb un somriure molt mal imitat per un ésser humà que ni tan sols sabia si viuria o moriria, o continuaria patint, però sense cardar mai més:

—*Well... Nobody's perfect...*

Sí, per una vegada, estava segura de mi mateixa, i tant se me'n donaven els qui no l'havien vista, que no entenien res de la pel·lícula i que, per tant, mai no sabrien distingir un amic de debò d'un pobre transvestit, no puc fer-hi res.

Però en aquell moment, perquè era ell, perquè era jo, i perquè encara podíem fer acrobàcies plegats i refer-nos a les altures en un moment tan lamentable, li vaig saltar per sobre per poder col·locar el meu braç sa sobre el seu baix ventre.

Només el vaig fregar.

—Bé —va rondinar al cap d'un moment—, no et de-

mano que facis gaire res, nena... Només que me la toquis i no en parlem més.

—No m'atreveixo...

Va fer un profund sospir.

Entenia que estigués amoïnat. Havíem viscut plegats situacions molt més incòmodes en què no vaig saber estar a l'altura i li havia omplert el cap amb històries tan desagradables, horribles i porques que en aquells moments no resultava gens creïble.

Gens ni mica!

Però no era comèdia... No m'hi atrevia.

Mai no saps per endavant on deu estar entaforat el més sagrat. Amb la mà encara enlaire, de cop em vaig adonar que hi havia tot un món entre les meves històries de sexe i la seva titola. Si hagués calgut les hauria grapejat totes, menys la seva; no, la seva no, i aquella lliçó me la donava a mi mateixa per una vegada.

Sempre he sabut que l'estimava molt, però encara no havia tingut l'oportunitat de veure fins a quin punt el respectava; doncs bé, la resposta la tenia allà mateix, a pocs mil·límetres...

És a dir, l'infinit del meu pudor. Del nostre pudor.

Evidentment ja sabia que no em deixaria reprimir gaire temps per aquella mena de bestiesa, però, mentrestant, jo era la primera sorpresa. De debò, em feia caure de cul veure'm tan delicada. Intimidada, temerosa, gairebé una verge, vaja! Era Nadal.

Bé. Prou. S'ha acabat la xerrameca. Som-hi, noia...

Per relaxar-lo, vaig començar a fer-li petits tocs al voltant del melic mentre li cantussejava «així fan fan fan els petits bonics titelles, així fan fan fan tres voltetes i se'n van», però em sembla que allò no el va relaxar gaire. Després em vaig estirar al seu costat, molt a prop d'ell, vaig tancar els ulls, vaig posar els llavis sobre el seu conducte... daixò... auditiu, em vaig concentrar i li vaig murmurar molt baix, no, molt més baix encara, fent-li explotar bombolles de saliva a cau d'orella i tot el que em va semblar que el podia posar ben nerviós, el que creia que havia de ser el pitjor o el millor dels seus fantasmes més ben tancats amb pany i clau, mentre fregava amb una unglya distreta, mandrosa, desmotivada, vaja... masturbadora, ja ho podem ben dir, la U que formaven les costures de la seva bragueta.

Els pèls de les orelles se li eriçaven de terror i el meu honor estava sa i estalvi.

Va rondinar. Va somriure. Va riure. Va dir ets una tòtila. Va dir atura't. Va dir ets burra. Va dir està molt bé. Va dir però que no t'aturaràs o què? Va dir t'odio i va dir t'estimo.

Però tot això va ser fa molt de temps. Quan ell encara tenia prou força per acabar les frases i jo no em pensava que amb ell un dia ploraria.

En aquell moment, es feia fosc, tenia fred, tenia gana, em moria de set i em sentia molt malament perquè no volia que ell patís. I si hagués estat una mica honesta jo també les hauria acabat, i hi afegiria «per culpa meva» al final.

Però no sóc honesta.

Estava asseguda a la vora d'ell, repenjada en una roca, i em marcïa a poc a poc.

Em desfullava amb un remordiment darrere l'altre.

Fent un esforç del qual semblava incapaç, va separar un braç del seu cos i amb la mà em va tocar el genoll. Vaig posar-hi la meva al damunt i allò em va afeblir encara més.

No m'agradava que em toqués la fibra, aquell be-neit. Era deslleial.

Al cap d'un moment, li vaig preguntar:

—Què és aquest soroll?

—...

—Creus que és un llop? Creus que hi ha llops per aquí?

I com que no em contestava, vaig xisclar:

—Però contesta, merda! Digue'm alguna cosa! Digues que sí, digues que no, digues vés a la merda, però no em deixis sola... Ara no... T'ho prego...

No m'adreçava a ell, sinó a mi mateixa. A la meva neciesa. A la meva vergonya. A la meva falta d'imaginació. Ell mai no m'hauria abandonat i si callava era tan sols perquè havia perdut el coneixement.